

Mis Jumal teeb, on hästi.

Mis Jumal teeb, on hästi tehtud, ja inimese mõtted ei ole mitte Jumala mõtted. — Palju on neid, kes Jumala targa nõuu ja tööde üle nurisewad ja oma rumala-targa arvamises Temale jõledaaste kohut mõistawad nii kaua, kuni Jumal iši neile (ükskõik mill wiisil) seda selgeste ette paneb, et nende mõtted ja arvamised midagiist ei ole ja Tema mõttedega koguniste kottu ei lähe. Inimene mõtleb oga üks selle oleku járele kõik omad elusäädelused minewad, mis temal käes on, sest et tema silmad tuleviku sisse aimata ei vöi, ja see'p see wiga on, millepäraast Jumala västtu nurisetataks, kes kõik ette ära näeb ja Õma helduse ja armu pärast inimesete enestehingede kasuks seda sääb. Siin, armsad riistivennad ja öed! panen mina teile kõhe ühe näituse ette, et: mis Jumal teeb, on hästi tehtud. Igauhelle ei näita küll Jumal mitte

Õma hästi tehtud töösid ära, waid arva on neid, kelledelle Tema ilmutab.

Üks waene wana lefk emakene, kes kiriku lähedal elas ja kurwalt oma igavese uinumisele läinud pojade, mehe ja kõikide sugulaaste peale mõteldes kurwalt istus ja igavust tundis, ja ka tänagi tema viimane sõber temast lahkunud oli, rõhus teda wåga. Aga kõige suurem kahju oli temale pojade pärast, kes, kui täiskaswanud mehiks oleksiwad saanud, temale siis abiiks ja tueks oleksiwad vöinud olla. Tema nurises sellepärast wåga Jumala västu.

Nõnda ištudes ja kurwa oleku sisse wajunud, jäi tema uinuma, ja omas uinumises kuulis ta, kui kiriku kellasid helistadi. See oli temale ime, et nii wara juba helistadi. Ta pani oma pisukese laternasse tuld ja läks kirikuisse. Kirik oli juba tuledega walgustå tud, oga mitte nõnda kui illa, kui künlad põlesiwad, waid üks isikarwa ámariku walgu.

Inimesi oli ka juba õige rohkestest kogunud ja pingid nii täis, et wana emakesele kusa-